

UCHWAŁA NR XXVI/189/2016
RADY MIEJSKIEJ W ŻYWCU

z dnia 5 października 2016 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę wniesioną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.Dz.U. z 2016 r., poz.446) w związku z art 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz.718) Rada Miejska w Żywcu uchwala co następuje:

§ 1. Postanawia się wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach odpowiedź na skargę złożoną przez Wojewodę Śląskiego na uchwałę nr XX/140/2016 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 31 marca 2016 r. w sprawie przyjęcia „Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Żywiec w 2016”.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Burmistrz Miasta Żywca jest uprawniony do ustanowienia pełnomocnika procesowego, który będzie reprezentował Radę Miejską w Żywcu przed sądem administracyjnym.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Żywca.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Żywcu

Krzysztof Greń

Załącznik do Uchwały Nr XXVI/189/2016

Rady Miejskiej w Żywcu

z dnia 5 października 2016 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
ul. Prymyśa Stefana Wyszyńskiego 2
41-101 Gliwice**

Skarżący : Wojewoda Śląski

Organ: Rada Miejska w Żywcu, ul. Rynek 2, 34-300 Żywiec.

**ODPOWIEDŹ
na SKARGĘ Wojewody Śląskiego
z dnia 6 września 2016 r.**

w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały nr XX/140/2016 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 31 marca 2016 r. dotyczącej przyjęcia „Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Miasta Żywca w 2016 roku”, doręczoną w dniu 09.09.2016 r.

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016r., poz. 718), Rada Miejska w Żywcu, mając na uwadze zarzuty Wojewody Śląskiego uzasadniające wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały, wnosi o oddalenie skargi.

Uzasadnienie

W skardze Wojewoda Śląski zarzuca niezgodność całej uchwały z przepisami art. 4 pkt 16 i pkt 17, art. 11a ust. 2 pkt 6, pkt 7 i pkt 8 oraz art. 11a ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Rada Miejska w Żywcu nie podziela stanowiska Wojewody Śląskiego odnośnie postawionych zarzutów, uznając je za nieuzasadnione.

Ustosunkowując się do poszczególnych zarzutów Rada Miejska w Żywcu wyjaśnia, co następuje:

Ad. 1. Zarzutu braku podstaw do określenia w zaskarżonej uchwale takich spraw, jak zabiegi sterylizacji i kastracji u odłowionych kotów wolno żyjących (§ 7 ust. 2 Programu).

Wbrew twierdzeniom Wojewody Śląskiego regulacje zawarte w § 7 ust. 2 Programu dotyczące zabiegu kastracji / sterylizacji i szczepienia dotyczą kotów znajdujących się w schronisku, a więc już nie bezdomnych. Ich bezdomność zakończyła się w momencie odłowienia i umieszczenia w schronisku. Przepis art. 7 ust. 2 Programu należy interpretować w powiązaniu z przepisami § 7 ust. 1 Programu, z którego jednoznacznie wynika, iż chodzi o koty, które przebywają w schronisku, które po odłowieniu przestały być kotami bezdomnymi.

Ad. 2. Zarzutu, iż Program powinien zawierać bardziej precyzyjne zapisy dotyczące usypiania ślepych miotów, np. kto i gdzie może przynieść ślepe mioty oraz kto i na jakich zasadach dokona ich usypienia.

Ustawa o ochronie zwierząt nie wymaga w odniesieniu do treści Programu, by regulował on w sposób precyzyjny zasady usypiania ślepych miotów.

W ocenie Rady Miejskiej w Żywcu regulacja zawarta w tej materii w Programie jest wystarczająca.

W § 10 Programu zostało wskazane miejsce usypiania ślepych miotów, tj. schronisko i podmiot dokonujący zabiegów usypiania ślepych miotów. Postanowienie § 10 Programu należy interpretować w powiązaniu z innymi jego postanowieniami, a w szczególności przepisem § 5 Programu, zgodnie z którym zwierzęta, a więc i ślepe mioty zwierząt są przyjmowane przez schronisko od Policji, Straży Miejskiej, mieszkańców, po uprzednim uzgodnieniu z Urzędem Miejskim w Żywcu. Jak słusznie zaznacza Wojewoda Śląski w swojej skardze pogląd, iż Program powinien zawierać w tej materii bardziej precyzyjne zapisy, ma charakter wyłącznie

ocenny. Świadczy o tym jedynie przykładowe przytoczenie w skardze uregulowań, jakie w ocenie Wojewody winny zostać zawarte w Programie.

Ad. 3. Zarzutu, iż Rada Miejska w Żywcu nie wypełniła delegacji ustawowej wynikającej z art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie zwierząt, bowiem w przedmiotowym Programie nie wskazano gospodarstwa rolnego, które zapewniałoby miejsce dla zwierząt gospodarskich.

Należy wyjaśnić, że wskazana w Programie stajnia miejska posiada status gospodarstwa rolnego. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie wydała zaświadczenie w dniu 27 kwietnia 2007 r. o nadaniu numeru identyfikacyjnego 061479851 i wpisie do ewidencji producentów rolnych stajni miejskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych (...).

Zatem wbrew zarzutowi postawionemu w skardze, Rada Miejska w Żywcu wypełniła w tej materii wymóg ustawy zawarty w art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie zwierząt.

Ad. 4. Zarzutu, iż w § 12 Programu w sposób nieuzasadniony zawężony został katalog zwierząt, które objęte są całodobową opieką weterynaryjną w przypadku zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt, wyłącznie do bezdomnych psów i kotów oraz zwierząt gospodarskich.

Wbrew twierdzeniom skargi, Program dotyczy wszystkich zwierząt domowych, co jasno wynika z ust. 3 Wprowadzenia, zgodnie z którym: „Program ma zastosowanie do wszystkich zwierząt domowych, w szczególności psów i kotów, w tym kotów wolno żyjących oraz zwierząt gospodarskich.”. Tym samym Program zapewnia całodobową opiekę weterynaryjną wszystkim zwierzętom domowym oraz zwierzętom gospodarskim.

Odnosnie zarzutu, iż w Programie nie ujęto dzikich zwierząt, należy wskazać, że przy jego tworzeniu uwzględniono stanowisko Głównego Lekarza Weterynarii (Komunikat przekazany pismem Powiatowego Lekarza Weterynarii w Żywcu z dnia 18 sierpnia 2014 r.), dotyczącym zasad dobrych praktyk w sprawie programów opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt uchwalanych przez rady gmin, w odniesieniu do zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt dzikich oraz objętą ochroną gatunkową, na mocy stanowisk uczelni wyższych, zgodnie z którym, gdy dzikie zwierzę rokuje nadzieję na wyzdrowienie powinno być leczone i rehabilitowane w specjalistycznych ośrodkach rehabilitacji dla dzikich zwierząt. Nie jest to tym samym materia, która winna być uregulowana w Programie.

Należy również nadmienić, że przed uchwaleniem w 2012 roku pierwszego Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Żywiec, Urząd Miejski w Żywcu uzyskał stanowisko Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi Departamentu Bezpieczeństwa, Żywności i Weterynarii, iż przedmiotowy Program ma obejmować tylko zwierzęta domowe i gospodarskie.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 16 ustawy o ochronie zwierząt, zwierzętami bezdomnymi są zwierzęta domowe lub gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka. W tej definicji zwierząt bezdomnych nie mieszczą się zwierzęta dzikie, które nie są zwierzętami bezdomnymi. Ich domem jest las.

Ad. 5. Zarzutu, iż zapis § 12 ust. 1 Programu jest sprzeczny z art. 11a ust. 4 ustawy, który stanowi, że jedynie zadania określone w punktach 3, 4, 5 oraz 6 mogą zostać powierzone podmiotowi prowadzącemu schronisko dla zwierząt.

Rada Miejska w Żywcu przyznaje, że całodobowa opieka weterynaryjna nad bezdomnymi zwierzętami z wyłączeniem zwierząt gospodarskich jest sprawowana przez lekarza weterynarii za pośrednictwem schroniska.

W odniesieniu do zwierząt gospodarskich, które ucierpiały w zdarzeniach drogowych, całodobową opiekę weterynaryjną sprawuje prywatny gabinet weterynaryjny, z którym Miasto Żywiec zawarło bezpośrednią stosowną umowę.

Zdaniem Rady Miejskiej to rozwiązanie jest racjonalne i gwarantuje pełną i właściwą opiekę nad zwierzętami, które ucierpiały w zdarzeniach drogowych. Koncepcja, jaką zakłada Ustawodawca w przepisach art. 11a ustawy o ochronie zwierząt, aby gmina zapewniała bezpośrednio całodobową opiekę weterynaryjną dla zwierząt biorących udział w zdarzeniach losowych, nie jest racjonalna również z punktu widzenia ekonomicznego, na co każda gmina jest zobligowana również przy tworzeniu programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt zwracać uwagę. Koncepcja przewozu ранego bezdomnego zwierzęcia najpierw do gabinetu weterynaryjnego, a dopiero potem do schroniska, w którym również pozostaje pod opieką weterynarza, nie jest racjonalne, mając na uwadze zarówno ból zwierzęcia

związany z jego przetransportowaniem, jak i koszty ponoszone przez gminę, związane z tym transportem, opieką prywatnego gabinetu weterynaryjnego, a następnie umieszczeniem i leczeniem zwierzęcia już w schronisku.

Powyższy zarzut postawiony w skardze, nawet gdyby go uznać za zasadny w sensie formalnym, nie może rzutować na stwierdzenie nieważności całej uchwały, o co wnosi Wojewoda Śląski.

Ad. 6. Zarzutu wykroczenia przez Radę Miejską w Żywcu poza delegację ustawową poprzez wskazanie w ust. 3 „Wprowadzenia” zawartego w załączniku do uchwały, że „Program ma zastosowanie do wszystkich zwierząt domowych, w szczególności psów i kotów, w tym kotów wolno żyjących oraz zwierząt gospodarskich”. Takie sformułowanie nie tylko wykracza poza delegację ustawową, ale jest również sprzeczne z delegacją wynikającą z art. 11a ust. 2 ustawy.

Rada Miejska w Żywcu przy tworzeniu Programu kierowała się definicją zwierząt bezdomnych, określoną w art. 4 pkt 16 ustawy o ochronie zwierząt.

Postanowienie zawarte w ust. 3 Wprowadzenia ma charakter ogólny. Chodziło w nim o podkreślenie, iż Programem są objęte wszystkie bezdomne zwierzęta domowe, a nie tylko psy i koty. Szczegółowe doprecyzowanie katalogu zwierząt objętych Programem następuje w dalszych szczegółowych postanowieniach Programu, opisujących konkretne zadania Gminy w stosunku do poszczególnych gatunków zwierząt bezdomnych i innych.

Ad. 7. Zarzutu, iż z art. 11a ustawy nie wynika, aby obligatoryjne, bądź fakultatywne było wskazywanie celów i zadań programu (§ 3 Programu). Przepis art. 11a ustawy nie zawiera również sformułowania „w szczególności”, bądź innego sformułowania, które wskazywałoby na otwarty katalog elementów, jakie powinien zawierać przedmiotowy program. Ponadto należy wskazać, że Program zawiera powtórzenia przepisów ustawowych w § 1 pkt 4 oraz pkt 6, które modyfikują treść – odpowiednio – art. 4 pkt 16 oraz 17 ustawy.”.

Zdaniem Rady Miejskiej w Żywcu ustawa o ochronie zwierząt określa przede wszystkim cele, jakie ma zrealizować gmina poprzez stworzenie programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapewnienie bezpieczeństwa zwierząt. Cele mogą być realizowane w różnorodny sposób i różnymi środkami. Rada Miejska w Żywcu uważa, iż tworząc Program działała w granicach wyznaczonych przez ustawę o ochronie zwierząt. Uchwalony Program nie narusza norm ustawowych. Doprecyzowuje natomiast kwestie, które w ocenie Rady Miejskiej w Żywcu, służą wyłącznie pełnemu i rzetelnemu wypełnieniu celów, do których gmina została zobligowana przez ustawę o ochronie zwierząt.

Mając powyższe na uwadze, Rada Miejska w Żywcu wnosi, jak na wstępie.

Załączniki:

1. Odpis odpowiedzi na skargę.
2. Akta sprawy.